

Sygnatura akt III C 1154/20

POSTANOWIENIE

S., dnia 6 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Alicja Przybylska

Protokolant: sekretarz sądowy Wioleta Fortuna

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2021 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko B. J.

o zapłatę

postanawia:

odrzuć sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny, w dniu 23 września 2015 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1704828/15.

Sygn. akt III C 1154/20

UZASADNIENIE

W dniu 28 sierpnia 2015 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniosła pozew do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, którym żądała zasądzenia od pozwanej B. J. kwoty 3.659,48 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 3.237,76 złotych od dnia 11 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych.

W dniu 23 września 2015 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z treścią żądania pozwu (ówczesna sygn. akt VI Nc – e (...)).

Przesyłka zawierająca odpis nakazu zapłaty została wysłana na adres pozwanej podany przez powoda w pozwie – tj. ul. (...) S.. Odbiór korespondencji w dniu 7 października 2015 r. pokwitował dorosły domownik. Korespondencję uznano za doręczoną w trybie art. 138 k.p.c.

Postanowieniem z 9 listopada 2015 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie nadał klauzulę wykonalności powyższemu nakazowi zapłaty.

W dniu 30 grudnia 2019 roku B. J., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, podnosząc, że odpis tego orzeczenia nie został jej skutecznie doręczony. Pozwana wskazała, że w dacie doręczenia odpisu nakazu zapłaty nie zamieszkiwała przy ul. (...), a przy ul. (...), gdzie mieszka do dziś. Na dowód tych twierdzeń pozwana złożyła umowę czasowego zakwaterowania (najmu) z dnia 1 listopada 2013 r. dotyczącą lokalu przy ul. (...), zawartą na okres od dnia 1 października 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz protokół zdawczo – odbiorczy tego lokalu. Żaden z tych dokumentów nie został opatrzone podpisem pozwanej, a jedynie podpisem osoby działającej w imieniu wynajmującego. Ponadto pozwana złożyła drugą umowę najmu tego lokalu –

z dnia 12 stycznia 2018 r. na okres od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2019 r. Pozwana wniosła także o przeprowadzenie dowodu z jej przesłuchania w charakterze strony m.in. na okoliczność miejsca jej zamieszkania w okresie gdy próbowano doręczyć jej przesyłkę z Sądu, tj. we wrześniu 2015 roku.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2020 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie, zgodnie z przepisem art. 505[36] k.p.c.

Zarządzeniem z dnia 25 września 2020 roku zobowiązano pełnomocnika powódki m.in. do wykazania swojego umocowania do działania w imieniu strony powodowej w terminie dwutygodniowym, pod rygorem umorzenia postępowania oraz do zgłoszenia dowodów z dokumentów powołanych w treści pozwu wraz ze wskazaniem okoliczności na jakie dowody te mają być przeprowadzone wraz z ich odpisami dla strony przeciwnej, w terminie dwutygodniowym, pod rygorem pominięcia dowodów zgłoszonych w pozwie.

Strona powodowa wykonała powyższe zobowiązanie. Jak wynika z przedłożonych przez powódkę dokumentów (potwierdzenia odbioru, k. 90) pozwana w dniu 19 czerwca 2015 r. osobiście odebrała korespondencję skierowaną do niej przez powódkę pod adresem Włociańska 61/8, (...)-(...) S.. Wówczas to pozwana odebrała korespondencję zawierającą oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy (k. 88), z której ten wywodził swoje roszczenie.

Podczas rozprawy w dniu 4 marca 2021 r. przewodząca poinformowała obecnego pełnomocnika pozwanej, że materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy poddaje w wątpliwość, czy doszło do skutecznego doręczenia pozwanej odpisu nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie. Pozwana nie stawiała się na termin rozprawy. Postanowieniem wydanym na tej rozprawie Sąd zobowiązał pełnomocnika pozwanej do wykazania za pomocą innych dowodów niż przedłożone do akt sprawy (w tym m.in. dowodu z przesłuchania pozwanej), iż w dacie doręczenia korespondencji zawierającej odpis nakazu zapłaty pozwana nie zamieszkiwała w S. przy ul. (...), w terminie do dnia następnej rozprawy, pod rygorem uznania że nakaz został skutecznie doręczony. Pozwana, pomimo skutecznego wezwania, nie stawiała się na termin rozprawy wyznaczony na dzień 26 kwietnia 2021 r. Nałożone zobowiązanie nie zostało wykonane.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed 7 listopada 2019 r. – zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 1 ustawy z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469), albowiem w sprawie w dniu 23 września 2015 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Sprzeciw pozwanej złożony w elektronicznym postępowaniu upominawczym podlegał odrzuceniu jako spóźniony. Sąd doszedł do przekonania, że odpis wydanego nakazu zapłaty został pozwanej skutecznie doręczony w trybie art. 138 k.p.c. – za pośrednictwem dorosłego domownika.

Przepis art. 502 § 1 k.p.c. stanowił, że w nakazie zapłaty nakazuje się pozwanemu, żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu zaspokoił roszczenie w całości wraz z kosztami albo w tym terminie wniósł sprzeciw do sądu. Na podstawie art. 504 § 1 k.p.c., sąd odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny albo którego braków pozwany nie usunął w terminie.

Termin do zaskarżenia nakazu zapłaty jest terminem ustawowym i nie może być wydłużany na wniosek strony. Upływ terminów sąd bierze pod uwagę z urzędu i jest obowiązany spóźniony sprzeciw odrzucić niezależnie od przyczyn, z jakich strona spóźniła się z jego wniesieniem. Przysługujące stronie prawo do sądu winno być bowiem realizowane w ramach i w zgodzie z obowiązującą procedurą sądową, zaś nieprawidłowe korzystanie z prawa do zaskarżenia orzeczenia sądowego skutkuje odrzuceniem wniesionego środka zaskarżenia (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2000 r. II CKN 713/00 Legalis 443636).

W ocenie Sądu pozwana nie zdołała wykazać, że odpis nakazu zapłaty z dnia 23 września 2015 r. nie został jej skutecznie doręczony. Pozwana nie obaliła domniemania skutecznego doręczenia w trybie art. 138 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, a gdyby go nie było – administracji domu, dozorczy domu lub sołtysowi, jeżeli osoby te nie są przeciwnikami adresata w sprawie i podjęły się oddania mu pisma. Warunkiem skutecznego doręczenia w ww. trybie jest spełnienie następujących przesłanek: zamieszkiwanie adresata pod wskazanym adresem, doręczenie pisma osobie będącej dorosłym domownikiem oraz zobowiązanie się tej osoby do przekazania przesyłki adresatowi. Doręczenie osobie upoważnionej do odbioru korespondencji w sposób wskazany w art. 138 § 2 k.p.c., podobnie jak doręczenie dorosłemu domownikowi, administratorowi czy dozorczy przewidziane w art. 138 § 1 k.p.c., wymaga podjęcia się przez te osoby doręczenia przesyłki adresatowi. Mogą one więc odmówić odbioru korespondencji i wówczas zastosowanie znajdzie art. 139 § 1 k.p.c., to znaczy przesyłka powinna zostać awizowana. Jeśli jednak wypełnione zostaną wymagania z art. 138 k.p.c. – tj. osoby spełniające określone w tym przepisie kryteria przesyłkę przyjmą podejmując się jej doręczenia, to doręczenie takie będzie skuteczne, nawet jeśli nastąpiło wbrew zakazowi adresata, do którego pismo było kierowane. Tryb doręczenia zastępczego może znaleźć zastosowanie jedynie w przypadku, gdy pod podanym adresem osoba, do której kierowana jest przesyłka, faktycznie zamieszkuje bądź też prowadzi działalność gospodarczą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2019 r., IV CZ 69/19, LEX 2715210, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10 lipca 2013 r., I ACz 1135/13, Legalis 998730).

Pozwana kwestionowała spełnienie się wobec niej pierwszej z przesłanek. Na okoliczność wykazania, że w dacie doręczenia korespondencji dorosłemu domownikowi nie zamieszkiwała przy ul. (...), pozwana przedstawiła umowę najmu z dnia 1 listopada 2013 r. Dokument ten nie dowodzi jednak, że pozwana zamieszkała w lokalu, który najęła. Po pierwsze umowa ta nie jest przez pozwaną podpisana, zatem nie ma pewności, że faktycznie doszło do jej zawarcia. Powyższe wątpliwości potęgował fakt, że pozwana odebrała osobiście korespondencję pod adresem wskazanym w pozwie w dniu 19 czerwca 2015 r. Wątpliwości te mogły zostać przez pozwaną wyjaśnione, jednakże zobowiązanie nałożone w dniu 4 marca 2021 r. pozostało bez jakiegokolwiek odpowiedzi, nadto pozwana nie stawiła się na termin rozprawy w dniu 26 kwietnia 2021 r. Jest to istotne, gdyż to stroną pozwaną obciążał ciężar wykazania, iż w dacie doręczenia przesyłki nie zamieszkiwała pod wskazanym adresem. Pozwana nie zdołała sprostać temu ciężarowi, w związku z czym doręczenie odpisu nakazu zapłaty w październiku 2015 r. uznać należało za skuteczne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 kwietnia 2009 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IV CZ 31/09 (LEX 738364) potwierdzenie odbioru przesyłki sądowej traktować należy jako dokument urzędowy określony w art. 244 k.p.c., który korzysta tym samym z domniemania prawdziwości. Dowodzi on zatem nie tylko, że przedmiotowa przesyłka sądowa trafiła do rąk adresata, lecz także tego, iż nastąpiło to w dacie widniejącej na tym dokumencie. Strona, która zamierza fakty te podważyć, zmuszona jest, zgodnie z art. 252 k.p.c., przeprowadzić dowód przeciwny. To pozwana, która z faktu niezamieszkiwania pod określonym adresem wywodziła skutki prawne, winna wykazać podnoszone w tym zakresie twierdzenia. Skoro zatem wskazała w treści uzasadnienia sprzeciwu, iż nie zamieszkiwała pod adresem przy ul. (...) w S., w tym w dacie doręczenia przesyłki sądowej, powinna naprowadzić dowody aby uzasadnić te twierdzenia.

Postępowanie prowadzone przez Sąd właściwość ogólnej, po przekazaniu sprawy na podstawie art. 505[36] k.p.c., stanowi kontynuację postępowania prowadzonego przed e-sądem w Lublinie. Stąd tutejszy Sąd był zobligowany i uprawniony do badania kwestii prawidłowości doręczenia odpisu nakazu zapłaty. Nie sposób bowiem różnicować sytuacji w której sprawa zostaje od razu wszczęta przed Sądem właściwości ogólnej, od tej kiedy postępowanie zainicjowano w elektronicznym postępowaniu upominawczym, które ze względu na swój charakter ma ograniczenia w możliwości przeprowadzenia niektórych dowodów, w tym dowodu z przesłuchania stron. Przy czym w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwana wniosła o jej przesłuchanie w charakterze strony, celem wykazania podnoszonych przez siebie okoliczności. Każdorazowo Sąd winien czuwać nad dokonywaniem prawidłowych ustaleń w zakresie prawidłowości i terminowości podejmowanych przez strony czynności procesowych. Weryfikacja twierdzeń pozwanej nie była w pełni możliwa na etapie elektronicznego postępowania upominawczego, a Sąd właściwości ogólnej po prawomocnym odrzuceniu sprzeciwu przesyła jego odpis do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie.

W świetle powyższego, w związku z faktem, że sprzeciw od nakazu zapłaty został nadany dopiero w dniu 30 grudnia 2019 r. uznać należało, że został złożony po terminie. Brak było podstaw do uznania, by doręczenia realizowane wobec pozwanej w październiku 2015 były nieprawidłowe.

Mając powyższe na uwadze orzeczono w sentencji postanowienia.

Sygn. akt III C 1154/20

S., dnia 26 maja 2021 roku

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. dokonać faktycznego zwrotu pisma z dnia 22 marca 2021 roku wraz z odpis (pismo wpięte do akt wraz z kopertą, k. 110-112, odpis na końcu akt),
3. odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.